

22.11.1978
77

Gier

Przemówienie I Sekretarza KC PZPR
na naradzie Doradczego Komitetu Polity-
cznego Państw-Stron Układu Warszawskiego
w Moskwie

SZANOWNY TOWARZYSZU PRZEWODNICZACY,
SZANOWNI TOWARZYSZE,

Delegacja Polskiej Rzeczypospolitej Ludowej wyraża wielkie zadowolenie ze zwołania kolejnej narady Doradczego Komitetu Politycznego i z faktu, że spotykamy się tutaj, w Moskwie - stolicy Związku Radzieckiego. Z całego serca dziękujemy radzieckim gospodarzom za gościnność i braterską atmosferę obrad, wyrażamy wdzięczność za wkład w ich przygotowanie.

Narada nasza odbywa się w momencie, gdy w sytuacji międzynarodowej decydują się sprawy o niezmiernie ważnym znaczeniu dla dalszego jej rozwoju. Zgadza się w pełni z ich analizą i z wnioskami przedstawionymi tu w wystąpieniu Towarzysza Leonida Breżniewa - Sekretarza Generalnego KC KPZR, Przewodniczącego Prezydium Rady Najwyższej ZSRR.

Życie w całej rozciągłości potwierdza dalekowzroczność i skuteczność kursu na odprężenie, wywodzącego się z Programu Pokoju KPZR oraz z uchwał zjazdów innych bratnich partii; kursu, który wspólnie formułujemy i wspólnie realizujemy. Dzięki niemu wspólnota państw socjalistycznych zachowuje w swoich rękach inicjatywę we wszystkich kluczowych problemach międzynarodowych.

Odprężenie ogranicza możliwości działania sił imperialistycznych, spycha je do defensywy. Sprzyja to walce narodów o wolność i suwerenność, tworzy lepsze warunki dla rozwoju

ruchu komunistycznego i robotniczego, dla wszystkich sił postępu, a nade wszystko - właśnie poprzez odprężenie wypełniamy przyjętą przez socjalizm historyczną misję uchronienia ludzkości od nowej wojny światowej i nuklearnego zniszczenia, misję budowy trwałego pokoju.

Ta wspólna linia, do której określania i wcielania w życie wnosi swój aktywny i realny wkład również Polska, służy dobrze żywotnym interesom wspólnoty państw socjalistycznych, podnosi jej autorytet i decydującą rolę we współczesnym świecie.

Z pewnością należy więc dalej konsekwentnie rozwijać proces odprężenia, pogłębiać go, dążyć do tego, aby stał się on nieodwracalnym.

Kluczową tego przesłanką jest pomyślny rozwój państw socjalistycznych, umacnianie ich jedności i zacieśnianie łączących je związków.

Pomyślnie wcielamy w życie strategię społeczno-gospodarczego rozwoju, którą w poszczególnych krajach, zgodnie z ich warunkami, określiły zjazdy bratnich partii, a której prawidłowości wskazały XXIV i XXV Zjazd KPZR. Osiągamy stały wzrost potencjałów gospodarczych oraz wydatny postęp w warunkach pracy i życia społeczeństw.

Naród polski konsekwentnie realizuje Uchwały VII Zjazdu Polskiej Zjednoczonej Partii Robotniczej, osiągając pomyślne wyniki w dziedzinie gospodarczej, społecznej i kulturalnej. Od początku obecnej dekady lat 70-tych podjęliśmy i wcielamy w życie długofalowy program modernizacji przemysłu, rozwoju gos-

podarki żywnościowej, rozwiązywania problemu mieszkaniowego, podnoszenia poziomu życia naszego społeczeństwa. Tworzymy przesłanki rozwiniętego społeczeństwa socjalistycznego. W ostatnich latach musimy pokonywać szereg trudności i przeszkód, aby podjęte przedsięwzięcia i programy rozwojowe doprowadzać do końca i uzyskać optymalne wyniki. Zadania te w których na czoło wysuwa się podnoszenie efektywności produkcji, wymagają wysokiej dyscypliny i wytrwałości w działaniu. Mamy w tym względzie jasny, wytyczony uchwałami Komitetu Centralnego program i konsekwentnie wcielamy go w życie.

W naszej polityce przywiązujemy dużą wagę do umacniania moralno-politycznej jedności narodu, do pogłębiania jego patriotycznej i internacjonalistycznej świadomości. Wielką pracę w tej dziedzinie przeprowadziliśmy w związku z 60-leciem odzyskania przez Polskę niepodległości, upowszechniając w całym społeczeństwie marksistowską, klasową analizę czynników, które złożyły się na to historyczne osiągnięcie naszego narodu, a także wniosków, które z tych doświadczeń wynikają i których ucieleśnieniem jest ustrój i polityka Polski Ludowej. Pracę tę będziemy kontynuować w związku z 60-leciem powstania Komunistycznej Partii Polski i 30-leciem zjednoczenia ruchu robotniczego, które przypadają w grudniu br. oraz z 35-leciem Polski Ludowej w roku przyszłym. Wokół uczczenia tej rocznicy już obecnie rozwija się aktywność produkcyjna i polityczna ludzi pracy w naszym kraju.

Cieszymy się z sukcesów budownictwa komunistycznego w Związku Radzieckim, z osiągnięć wszystkich bratnich krajów w budowie rozwiniętych społeczeństw socjalistycznych. Doniosły czynnik dalszego pomyślnego rozwoju Polski i całej wspólnoty widzimy w zacieśnieniu współpracy w ramach RWPG, w pełnej realizacji i wzbogacaniu programu socjalistycznej integracji gospodarczej, w tym zwłaszcza przyjętych na ostatniej Sesji Rady wieloletnich kierunkowych programów. Jedynie na tej drodze, możliwe jest przeciwstawienie się dyskryminacyjnej i protekcyjno-nistycznej polityce państw kapitalistycznych w sferze handlu międzynarodowego oraz umacnianie pozycji systemu socjalistycznego w całokształcie gospodarki światowej.

Doniosłe znaczenie mają związki ideowe i polityczne łączące naszą wspólnotę. Ich zacieśnianie stanowi prawidłowość rozwoju, jest również wymogiem skutecznego zwalczania dywersji sił antykomunistycznych, kierowanej przeciwko każdemu z naszych krajów i zmierzającej - ze szczególną zaciekłością - do podrywania naszego zespolenia.

Z każdego punktu widzenia znaczenie węzłowe ma umacnianie ideowej jedności i współdziałania naszych marksistowsko-leninowskich partii. Służą temu dobrze zainicjowane przez Towarzysza Leonida Breżniewa i przekształcone już w stałą praktykę przyjacielskie spotkania na najwyższym szczeblu. Regularny charakter mają również narady sekretarzy Komitetów Centralnych naszych bratnich partii odpowiedzialnych za sprawy organizacyjne, ideologiczne i międzynarodowe. Dużą wagę przywiązujemy

do spotkań szefów rządów. Powinniśmy rozszerzać wszystkie kontakty i obszary baraterskiej współpracy. W szczególności widzimy potrzebę lepszej koordynacji i większego aktywizowania naszych wysiłków w sferze oddziaływania na opinię społeczną w krajach kapitalistycznych, w popularyzacji osiągnięć socjalizmu na polu gospodarczym, socjalnym i w realizacji praw człowieka, naszego stanowiska w kwestiach pokoju i rozbrojenia.

Dla utrwalania korzystnej dla socjalizmu i pokoju relacji realnych sił w Europie i świecie, znaczenie szczególne ma nadal wzmacnianie potencjału i zwartości Zjednoczonych Sił Zbrojnych oraz doskonalenie mechanizmów działania naszego polityczno-obronnego sojuszu - Układu Warszawskiego.

Drugą, nierozzerwalnie współzależną, przesłanką postępu procesu odprężenia jest stałe umacnianie polityczno-terytorialnego porządku w Europie, który powstał w rezultacie okupionego najwyższymi ofiarami zwycięstwa nad faszyzmem w II wojnie światowej oraz powojennego rozwoju. Przez cały okres, jaki upłynął od zakończenia wojny konsekwentnie utrwalaliśmy ten pokojowy ład, zapewnialiśmy jego nienaruszalność. Doprowadziliśmy również do powszechnego jego uznania. Niepodważalność polityczno-terytorialnego porządku pozostaje podstawowym warunkiem bezpieczeństwa państw socjalistycznych. Nadal konieczne jest zdecydowane przeciwstawianie się ożywianiu starych tendencji do jego podważania, jak też wszelkim nowym próbom kwestionowania go przez siły imperialistyczne oraz tych, którzy się z nimi obecnie sprzymierzają.

Zbudowany przez socjalizm układ realnych sił oraz pokojowy porządek polityczno-terytorialny w Europie - to fundamenty bezpieczeństwa wspólnoty państw socjalistycznych, to baza, z której rozwijamy politykę odprężenia i budujemy pokój.

SZANOWNI TOWARZYSZE !

Kontynuacja procesu odprężenia, a co więcej - zapobieżenie nowej wojnie światowej, zależą w decydującej mierze od stosunków między Związkiem Radzieckim a Stanami Zjednoczonymi. Z niepokojem obserwujemy zygzaki w polityce obecnej administracji amerykańskiej, elementy konfrontacyjne i hamowanie dialogu, opóźnianie negocjacji rozbrojeniowych, przy jednoczesnej rozbudowie potencjału wojskowego. Solidaryzujemy się w pełni z pryncypialną, stanowczą, a zarazem spokojną - nacechowaną poczuciem odpowiedzialności za losy pokoju światowego - polityką kierownictwa radzieckiego w kształtowaniu stosunków ze Stanami Zjednoczonymi. Polityka, którą traktujemy jako wspólną, cieszy się w naszym kraju poparciem najszerszych kół społecznych, całego naszego narodu.

Polska Ludowa aktywnie współuczestniczy w realizacji tej linii, starając się w miarę możliwości wpływać na bardziej realistyczny kurs Waszyngtonu. Powodowany tą intencją, skierowałem niedawno list do Prezydenta Cartera. Dałem w nim wyraz zaniepokojeniu przewlekaniem się rokowań w sprawie SALT oraz zapowiedziami uruchomienia produkcji broni neutronowej. Podkreśliłem zaangażowanie Polski wespół ze wszystkimi krajami socjalistycznymi na rzecz odprężenia na bazie rzetelnego uwzględniania i poszanowa-

nia wzajemnych interesów. Obszerna odpowiedź Cartera, którą otrzymałem kilka dni temu zawiera - przynajmniej w warstwie deklaracyjnej - szereg pozytywnych akcentów, a w szczególności podkreślenie węzłowego znaczenia stosunków Stanów Zjednoczonych ze Związkiem Radzieckim oraz potwierdzenie poparcia dla Aktu Końcowego z Helsinek.

Największy postęp w odprężeniu uzyskaliśmy w Europie, gdzie cieszy się ono szerokim poparciem społecznym. Przeprowadzona z inicjatywy naszych państw historyczna konferencja helsińska przyniosła - w postaci Aktu Końcowego - dokument o doniosłej wadze dla kształtowania pokojowego współistnienia w Europie, na podstawie potwierdzonej w nim nienaruszalności polityczno-terytorialnego stanu rzeczy.

Obecnie konieczna jest dalsza konsekwentna walka o pełną i integralną realizację Aktu Końcowego, a zwłaszcza o wcielenie w życie zawartych w nim zasad stosunków międzynarodowych. Niektóre państwa zachodnie usiłują nadać temu dokumentowi własną interpretację, wykorzystać go do prób mieszania się w wewnętrzne sprawy krajów socjalistycznych. Jako główną płaszczyznę ataków przeciwko naszym krajom, siły antykomunistyczne obrały tzw. obronę praw człowieka. Inspirują one i organizują pod reakcyjnymi, i antyradzieckimi hasłami różne wrogie partiom i państwom socjalistycznym grupki, pragną doprowadzić do "zalegalizowania" tego rodzaju praktyk.

Spokojne, ale zdecydowane przeciwdziałanie państw socjalistycznych, obnażenie źródeł i prawdziwych intencji inspi-ratorów tych kampanii, wskazywanie na związane z tym zagrożenia dla procesu odprężenia przynoszą określone rezultaty. Istota sprawy polega jednak na tym, aby również na tej płaszczyźnie zepchnąć kapitalizm do defensywy. To socjalizm bowiem podniósł sztandar praw człowieka, to nasz system daje najszerszą ich wykładnię i zapewnia najpełniejszą ich realizację.

Kierując się tą ideą i troską o umocnienie pokoju, Polska złożyła na bieżącej sesji Zgromadzenia Ogólnego ONZ propozycję Deklaracji o wychowaniu społeczeństw w duchu pokoju. Przyjęcie tego dokumentu sprzyjałoby stworzeniu lepszych warunków politycznych i psychologicznych dla wysiłków w dziedzinie rozbrojenia, dla ułożenia stosunków międzynarodowych zgodnie z zasadami pokojowego współistnienia. Chciałbym skorzystać z okazji, aby wyrazić wdzięczność bratnim krajom za poparcie naszej inicjatywy na forum ONZ, jak i w działalności propagandowej.

Na Spotkaniu Belgradzkim pokrzyżowaliśmy próby wypaczenia interpretacji Aktu Końcowego KBWE i treści odprężenia. Uważamy, że powinniśmy wzmóc wysiłki, ożywić kontakty polityczne, aby zapewnić realizację idei ogólnoeuropejskich konferencji i innych inicjatyw państw socjalistycznych, a zwłaszcza by dobrze - zgodnie z naszymi założeniami - przygotować Spotkanie w Madrycie. Powinniśmy również bardziej aktywnie wychodzić do społeczeństw zachodnich z rzeczywistymi treściami helsińskiego Aktu, ofensywnie prezentować nasze stanowisko w sprawie wcielania go w życie.

Pożyteczne byłoby również wspólne podjęcie takich problemów, jak przeciwdziałanie dyskryminacyjnym posunięciom gospodarczym państw zachodnich w stosunku do naszych krajów, przedstawienie naszych propozycji w kwestii stosunków między RWPG i EWG oraz znaczenia, jakie miałyby ich realizacja dla ożywienia wzajemnie korzystnej wymiany gospodarczej.

Wobec hamowania przez Zachód procesu odprężenia na płaszczyznach wielostronnych, tym większą wagę ma kształtowanie stosunków dwustronnych z państwami zachodnioeuropejskimi.

Kontynuujemy dialog z państwami skandynawskimi, z W. Brytanią, Włochami, Hiszpanią, krajami Beneluksu, a także z państwami neutralnymi, których stanowisko w wielu kwestiach polityki odprężenia jest dość zbieżne z naszym. Prowadzimy szczególnie żywy dialog i rozwijamy współpracę z Francją, czemu służą moje spotkania z prezydentem V. Giscard d'Estaing. Uważamy, że zachowanie aktywnej roli Francji w polityce odprężenia ma istotne ogólnoeuropejskie znaczenie. Nadal będziemy, wspólnie z ZSRR i NRD umacniać pokojową współpracę w regionie Bałtyku. Doceniamy konieczność zachowania i umocnienia pokojowej stabilizacji na Bałkanach.

Stan odprężenia w Europie i jego trwałość zależy w znacznym stopniu od kontynuacji i pogłębienia procesu normalizacji stosunków z RFN na bazie uznanej przez nią w układach nienaruszalności realiów polityczno-terytorialnych. Doniosłe znaczenie dla utrzymania RFN w nurcie odprężenia mają wizyty przywódców krajów socjalistycznych i rozmowy z kanclerzem Schmidtem.

Oczywiście nie możemy tracić z pola widzenia faktu, że również w koalicji rządowej RFN nie rezygnuje się z daleko-
sieżnych celów wymierzonych przede wszystkim przeciwko NRD i
zasadniczo sprzecznych z interesami całej wspólnoty państw
socjalistycznych. Podzielamy w tej kwestii stanowisko Niemie-
ckiej Socjalistycznej Partii Jedności. Z wielkim uznaniem odno-
simy się do działań Towarzyszy z Niemieckiej Republiki Demokra-
tycznej zmierzających do umocnienia jej suwerennych praw,
niedopuszczenia do ingerencji w jej sprawy wewnętrzne ze strony
zachodnioniemieckiej, zacieśniania związków NRD z innymi krajami
socjalistycznymi.

Będziemy nadal, wspólnie ze Związkiem Radzieckim i innymi
bratnimi krajami udzielać pełnego i aktywnego wsparcia socja-
listycznej NRD w odpieraniu wszelkich zakusów wobec jej suveren-
ności, w umacnianiu jej pozycji i autorytetu na arenie między-
narodowej.

SZANOWNI TOWARZYSZE !

Najważniejszym i najpilniejszym zadaniem jest obecnie
zahamowanie wyścigu zbrojeń. Przede wszystkim na tej płaszczyź-
nie rozstrzygają się losy polityki odprężenia i zachowania
międzynarodowego bezpieczeństwa. Polska Rzeczpospolita Ludowa,
wspólnie z innymi krajami socjalistycznymi, w pełni popiera do-
niosłe inicjatywy i konsekwentne wysiłki KPZR i Rządu radziec-
kiego, zmierzające do tego celu i odgrywające w tej walce

wiodącą rolę. W całej rozciągłości podzielamy opinię Towarzysza Leonida Breżniewa w tej kwestii. Z najwyższym uznaniem odnosimy się do konsekwentnego radzieckiego stanowiska w rozmowach ze Stanami Zjednoczonymi stwarzającego przesłanki dla zawarcia porozumienia o ograniczeniu ofensywnych zbrojeń strategicznych.

Wyścig zbrojeń w sposób najbardziej jaskrawy obnaża cyniczną politykę militarystycznych i reakcyjnych kół na Zachodzie, które dążą do zaostrzenia sytuacji międzynarodowej i odwrócenia procesu pozytywnych przemian na świecie. Chcą one równocześnie uczynić ten wyścig instrumentem zakłócania rozwoju społeczno-gospodarczego wspólnoty państw socjalistycznych.

Przeciwstawienie się tej niebezpiecznej tendencji, zapoczątkowanie rzeczywistych kroków rozbrojeniowych - to zadanie kompleksowe. Z charakteru obecnego wyścigu zbrojeń wynika, iż priorytet należy przyznać działaniom zmierzającym do powstrzymania i ograniczenia zbrojeń, w dziedzinie broni masowej zagłady.

Niezbędne jest w tym celu podejmowanie dalszych aktywnych działań na rzecz nierozprzestrzeniania broni jądrowej a zwłaszcza zapobieżenie wejściu w jej posiadanie - jakąkolwiek drogą - przez RFN.

Doniosłe znaczenie mają przedstawione ostatnio przez ZSRR propozycje dotyczące gwarancji dla państw nienuklearnych i nie umieszczania broni jądrowej na obszarach państw, na których nie jest ona jeszcze rozmieszczona. Sądzymy, że należy również wzmoczyć aktywność w forsowaniu wysuniętej na bukareszteńskiej naradzie Komitetu inicjatywy układu o wyrzeczeniu się użycia

broni nuklearnej jako pierwsze. Powinniśmy także w dialogu z państwami - sygnatariuszami Aktu Końcowego doprowadzić do rozpatrzenia w uzgodnionym trybie propozycji państw Układu Warszawskiego i innych w sprawie odprężenia wojskowego i budowania wzajemnego zaufania w Europie.

Proponujemy, aby Komitet Ministrów Spraw Zagranicznych zajął się rozpatrzeniem zagadnienia - na których elementach programu rozbrojeniowego będziemy koncentrować działania w najbliższym okresie, uwzględniając interesy naszego bezpieczeństwa, nośność polityczną i stopień ich dojrzałości do realizacji.

Z całą pewnością należy obecnie z najwyższą energią i wszelkimi dostępnymi metodami przeciwstawić się uruchomieniu produkcji broni neutronowej i jej wprowadzeniu do Europy. Niedawne decyzje prezydenta Cartera dowodzą, że Stany Zjednoczone w porozumieniu z niektórymi sojusznikami z NATO nie tylko nie zrezygnowały z tych planów, ale faktycznie rozpoczęto stopniową ich realizację. Protesty opinii publicznej, a także sprzeciw czy wątpliwości niektórych rządów zachodnio-europejskich wobec broni neutronowej wskazują na możliwości i potrzebę dalszych zdecydowanych akcji na płaszczyźnie dyplomatycznej i propagandowej w tej sprawie.

Dla sytuacji w Europie duże znaczenie ma obniżenie poziomu konfrontacji militarnej w centralnym jej regionie w drodze wzajemnych redukcji sił zbrojnych i zbrojeń bez uszczerbku dla bezpieczeństwa jakiegokolwiek państwa. Na rokowaniach

wiedeńskich państwa Układu Warszawskiego czynią wszystko w tym kierunku, czego dowodzą dobitnie nasze propozycje z czerwca 1978 r. Niestety, państwa NATO uchylają się od rzeczowej dyskusji nad tymi propozycjami. Wydaje się, że istnieje potrzeba bardziej aktywnego odwołania się w tej sprawie do opinii publicznej, zmobilizowanie jej poparcia dla stanowiska naszych krajów.

Podzielamy pogląd, że sprawę zahamowania wyścigu zbrojeń i zapoczątkowania rzeczywistego rozbrojenia powinniśmy obecnie uczynić głównym przedmiotem dialogu z socjaldemokratami, chrześcijańskimi demokratami i innymi siłami. Sądzymy, że do walki o ten szczytny humanistyczny cel należy także coraz szerzej przyciągać intelektualistów, ludzi nauki i sztuki.

Istotną moralno-polityczną wartość miało także włączenie się do odprężenia w Europie Watykanu. Powołanie nowego papieża rodzi pytanie co do dalszej linii politycznej światowej centrali kościoła katolickiego. Można jednak przewidywać, że wobec obiektywnych przesłanek i konieczności dotychczasowe podejście Watykanu do problemów rozbrojenia i pokoju będzie kontynuowane.

TOWARZYSZE !

Wskazując na niepokojące zjawiska w sytuacji światowej, nie posób pominąć kursu kierownictwa Chin.

W istocie kurs ten stanowi obecnie jeden z najbardziej niebezpiecznych elementów w całokształcie stosunków międzynarodowych. Chiny są dziś jedynym państwem świata, które ofi-

cjalnie - jako swą ideologiczną i polityczną doktrynę - głosi nieuchronność nowej wojny światowej i przygotowuje się do niej.

Kierownictwo chińskie jawnie popiera politykę militarystycznych kół NATO, siły odwetowe i nacjonalistyczne w RFN i Japonii, nawołuje państwa zachodnie do zbrojeń. Stawiając na destabilizację ukształtowanego po II wojnie światowej polityczno-terytorialnego porządku w Azji i Europie usiłuje ożywić spory terytorialne i narodowościowe.

Najbardziej jaskrawym przejawem hegemonistycznej polityki Pekinu jest brutalny nacisk na Socjalistyczną Republikę Wietnamu i próby ingerencji w jej sprawy wewnętrzne, dążenie do podporządkowania sobie innych krajów Azji. Każdego komunistę muszą do głębi poruszać i oburzać ekspansjonistyczne kroki w stosunku do narodu wietnamskiego, który przez trzydzieści lat walczył bohatersko o swą niepodległość, o ideały socjalizmu, który odparł agresję największego mocarstwa imperialistycznego i zapłacił olbrzymią cenę cierpień i strat za prawo do decydowania o swoim losie.

Ekspansjonistyczna polityka Chin znajduje zachętę ze strony państw imperialistycznych, które próbują grać tzw. kartą chińską przeciwko Związkowi Radzieckiemu i całej wspólnotie państw socjalistycznych.

Żywotne interesy socjalizmu, sprawy wolności narodów i pokoju wymagają pryncypialnej oceny tego kursu chińskiego kierownictwa i zdecydowanego przeciwstawienia się mu na wszystkich płaszczyznach, na których jest forsowany. Niebezpieczne byłoby

wszelkie niedocenywanie tej kwestii. Takie jest nasze, polskie stanowisko. Jedynie tą drogą możemy doprowadzić do rzeczywistej normalizacji stosunków krajów socjalistycznych z Chińską Republiką Ludową, co jest naszym niezmiennym celem, wpływającym z przyjaznego stosunku do narodu chińskiego i pragnienia powrotu Chin na drogę, którą wskazują idee socjalizmu.

Ważnym czynnikiem autorytetu socjalizmu we współczesnym świecie jest nasze poparcie dla sprawy wolności narodów.

Terenem szczególnej penetracji ze strony państw kapitalistycznych jest obecnie Bliski Wschód i Afryka.

Rozwój wydarzeń na B.Wschodzie potwierdza słuszność oceny państw socjalistycznych. Separatystyczne porozumienia z Camp David stanowią próbę uformowania nowego, korzystnego dla Zachodu, układu sił na Bliskim Wschodzie. Są one sprzeczne z interesami państw arabskich, ale także z dobrze rozumianymi interesami samego narodu izraelskiego, gdyż oddalają one możliwość znalezienia trwałego uregulowania konfliktu, którego przesłanki zostały określone w rezolucjach ONZ oraz w idei zwołania Konferencji Genewskiej.

Ważne znaczenie ma nasze współdziałanie w udzielaniu poparcia walczącym nadal o wolność narodom Afryki, popieranie tych niepodległych państw afrykańskich, które obrały drogę postępu i przyjęły socjalistyczną orientację. Różnorodna pomoc dla postępowych państw rozwijających się i ruchów narodo-

wyzwoleńczych w sferze politycznej i materialnej, a także w szkoleniu kadr jest wyrazem klasowych treści naszej polityki zagranicznej i dowodem naszej internacjonalistycznej solidarności z siłami postępowymi na całym świecie.

Przez wiele lat udzielaliśmy takiej pomocy bohaterskiemu narodowi wietnamskiemu w jego walce o wyzwolenie, przeciwko imperialistycznej agresji. Dziś udzielamy pełnego poparcia polityce Socjalistycznej Republiki Wietnamu.

Pragnę wyrazić tutaj nasze najwyższe uznanie dla zawartego ostatnio radziecko-wietnamskiego Układu o przyjaźni i współpracy. Układ ten jest nowym dobitnym potwierdzeniem pryncypialnej polityki Kraju Rad, wypływającej z wierności zasadom socjalistycznego internacjonalizmu.

DRODZY TOWARZYSZE !

Całe doświadczenie naszej partii i naszego narodu świadczy o pierwszoplanowym znaczeniu jedności i zwartości państw socjalistycznych. Jest to główny warunek bezpieczeństwa każdego z naszych krajów oraz skuteczności naszej wspólnej ofensywy pokojowej.

Polska Ludowa wnosi i będzie wnosić swój wkład do umacniania obronnego potencjału i politycznej zwartości Układu Warszawskiego. Tylko w sojuszu i współdziałaniu, doskonaląc mechanizmy konsultacji i koordynacji możemy pomyślnie realizować wspólne cele, jak też zabezpieczać żywotne interesy każdego z naszych państw, wywierać wpływ na pomyślny rozwój sytuacji w Europie i świecie.

Pozytywne rezultaty dały decyzje powzięte w Bukareszcie dotyczące rozbudowy mechanizmów koordynacji politycznej w ramach Układu Warszawskiego w postaci utworzenia Komitetu Ministrów Spraw Zagranicznych. Na posiedzeniach w Moskwie i Sofii Komitet przyczynił się do wypracowania naszej wspólnej linii działania w tak aktualnych i ważnych dla utrwalenia pokoju sprawach, jak spotkanie Belgradzkie i specjalna sesja ONZ poświęcona rozbrojeniu.

Powinniśmy nadal usprawniać jego działalność, stosować i doskonalić wszystkie mechanizmy, sprzyjające wypracowaniu skoordynowanej linii, pogłębieniu naszego braterskiego współdziałania.

SZANOWNI TOWARZYSZE !

Sprawa pokoju, to sprawa nadrzędna dla wszystkich narodów i całej ludzkości. W tym duchu utrzymany jest projekt Deklaracji, którą zamierzamy przyjąć na obecnej naradzie. Polska delegacja w pełni akceptuje zawarte w niej oceny, postulaty i program działania na rzecz odprężenia, bezpieczeństwa i pokoju.

Musimy nasz apel doprowadzić do świadomości jak najszerszych warstw społeczeństw wszystkich krajów, powinniśmy więc nadal rozwijać szeroki dialog polityczny ze wszystkimi siłami realistycznymi i pokojowymi, niezależnie od światopoglądów, w oparciu i na podstawie najbardziej humanistycznego celu, który nam przyświeca.

Narody pragną pokoju. Ludzkość poszukuje dziś nowych dróg do osiągnięcia tego celu. My, komuniści, wierzymy, że to socjalizm wskazuje tę drogę i dlatego jesteśmy otwarci na każdą konstruktywną inicjatywę służącą pokojowi. Dążymy i będziemy nadal dążyć do budowy wielkiej międzynarodowej koalicji odprężenia i bezpieczeństwa - koalicji pokoju. W tym tkwi wielka historyczna misja socjalizmu, którą jest nam dane wypełniać.

Dziękuję za uwagę.